

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота

з

“Економічної теорії”

на тему:

“Фіскальна політика України: особливості реалізації у коротко- та довгостроковому періодах ”

Студентки ІІ курсу групи ФБС - 21

Напряму підготовки “Фінанси та кредит”

Базів У.І.

Керівник к.е.н., доц. Возьний К.З.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ECTS _____

Члени комісії _____

(підпис, прізвище та ініціали)

(підпис, прізвище та ініціали)

(підпис, прізвище та ініціали)

м. Тернопіль 2016

План

Вступ

1. Сутність фіскальної політики та генезис її форм
2. Базові концепції фіскальної політики
3. Особливості реалізації фіскальної політики у коротко- та довгостроковому періодах
4. Проблеми та перспективи фіскальної політики України

Висновки

Зміст

Вступ.....	4
1. Сутність фіскальної політики та генезис її форм.....	7
2. Базові концепції фіскальної політики	10
3. Особливості реалізації фіскальної політики у коротко- та довгостроковому періодах.....	16
4. Проблеми та перспективи фіскальної політики України	20
Висновки.....	41
Список використаної літератури.....	43

Вступ

Катастрофічна бідність України, необхідність ослаблення соціальної напруженості в запобіганні суспільства соціальних катастроф збільшення числа безробітних, зайвими внаслідок реструктуризації економіки, соціального захисту суспільства, які постраждали від аварії на Чорнобильській АЕС, всі ці та інші фактори, які впливають на формування та виконання бюджетів усіх рівнів. Необхідність задоволення соціальних потреб безпосередніх причин для соціальних цілей більшу частину доходів. Ситуація була офіційно закріплена Указом Президента України від 28.02.1997 № 187 «Про заходи щодо забезпечення державного бюджету і фінансової дисципліни», в якій мовиться: «Виконавча влада розробила ряд конкретних заходів щодо заборгованості по заробітній платі, пенсій, стипендій та інших соціальних виплат підприємств, установ і організацій, що перебувають під їх контролем, регульоване пріоритетне використання для цих виплат, принаймні 75 відсотків від наявного бюджету.» У цей складний період занепаду української держави спрямовані перші кроки по створенню власної податкової системи.

Після розпаду Радянського Союзу Україна приступила до розробки незалежної держави.

Спадкові отримав від старої системи спотвореної економічної структури, ми зіткнулися з необхідністю радикальної перебудови в будь-якій точці країни.

До одного з цих змін я податкова реформа в країні. Коли нові методи володіння і управління старої податкової системи вони вже не відповідають вимогам часу і не можуть задовольнити потреби держави. Система повних і часткових змін в існуючих податкових законів, що практика не дає хороших результатів. Існує потреба в фундаментальній податкової реформи.

Але, в той час було дві ситуації. Для того, щоб пожвавити економіку потрібно різко зменшити податкове навантаження, яке неминуче призведе до

значного скорочення доходів. Відмова від більшої частини бюджету означатиме скорочення колапсу у фінансуванні соціальної сфери і, можливо, соціальний вибух.

Президент країни вибрав інший курс - збільшення податкової бази за рахунок сильного нападу на "тіньової" економіки, в результаті чого додатковий прибуток до оподаткування і на цій основі для зниження податкового навантаження на реальних працівників різних служб.

В останні роки зміни в податковій системі в Україні здійснюється в різних напрямках: переглянуті ставки акцизів, і більшість підакцизних товарів були встановлені фіксовані процентні ставки для блоку tr., настільки великий був зупинений зниженні митної вартості товарів, заявлених для податку цілей; Мінімальні обмеження розраховані ціни на імпортні автомобілі, алкоголь і тютюн, що відразу збільшило потік податку на додану вартість; встановив державний контроль за виробництвом і продажем алкогольної і тютюнової продукції, в результаті чого ще більше низьких обсягів виробництва цих продуктів, збільшення тенденції доходів за рахунок залучення до сплати податків, раніше контрольованих і обороту; було вжито заходів щодо впорядкування митних зборів і прибутку від зовнішньої торгівлі.

У цій статті ми не будемо розглядати конкретні проблеми економіки України, і спробувати з'ясувати, як податкова політика впливає на економіку України, оголосили державну соціальну допомогу внести корективи в бюджетно-податкової політики, знайти місце, займане за рахунок податків в житті Україна, намагаються підкреслити проблеми у бюджетно-податкової політики і шляхи вирішення цих проблем.

Дійсність, викликані швидкими змінами в податковій системі України, яка проходила протягом останніх 10 років.

Дослідження в сфері фіскальних відносин віднайшли своє відображення в працях: Безгубенко Л.М., Стоян В.І., Парижак Н.П., Юрія С.І., Кириленко О.П., Крисоватого А.І., Вакуліча І.П., Іващук І.О. та інших науковців.

Мета роботи зумовлена вивченням досвіду проведення податкової політики і розробкою стратегії розвитку системи оподаткування на майбутнє.

Основними завданнями роботи є:

розглянути теоретичні засади фіскальної політики, їх суть та основні принципи;

охарактеризувати досконалу, недосконалу, дискреційну і не дискреційну фіскальну політику;

опрацювати особливості використання фіскальної політики в українських умовах.

Об'єктом роботи є податкова система і податкова політика, їх основні принципи і перспективи розвитку.

Предметом роботи є соціально-економічні відносини, що виникають в умовах функціонування фіскальної економічної політики.

Науково-методичною і практичною базою написання роботи є підручники і періодична література.

1. Сутність фіскальної політики та генезис її форм

Фіскальна політика (fiscal policy, від лат. "fisc" – фіск імператорська казна (у стародавньому Римі); казна (тюрк.) – схованка грошей) – це маніпулювання державним бюджетом з цілю виконання державою своїх функцій. Американські економісти вважають, що фіскальна політика – це регулювання державних видатків та податкових надходжень для забезпечення повної зайнятості, стабільності цін та економічного зростання. Гальперин В., Гребенніков П., а також Базилевич В. дають таке визначення фіскальної політики. Фіскальна політика – це вплив держави на економічну кон'юнктуру шляхом зміни системи оподаткування і державних витрат. Загалом трактування в дечому відрізняються, але в цілому вони подібні.

Фіскальна політика – це регулювання державних видатків та податкових надходжень для забезпечення повної зайнятості, стабільності цін та економічного зростання.

Фіскальна політика – це вплив держави на економічну кон'юнктуру шляхом зміни системи оподаткування і державних витрат. Загалом трактування в дечому відрізняються, але в цілому вони подібні.

Термін "фіскальна політика" відрізняється від "фінансової політики", що, якщо в останньому випадку необхідно додати "державна", в першому - це зайве: бюджетна політика може бути тільки відкритими. Фіскальна політика проявляється в системі форм і методи мобілізації фінансових ресурсів держави (мобілізація громадськості фінансових ресурсів) - політика державних доходів і їх розподіл - політика державних витрат і фінансового законодавства.

Фіскальна політика є ключовим інструментом для реалізації фіскальних інтересів (фіскальних інтересів) (викликає пряму дію) стан. Фіскальні інтереси не обмежуються збором коштів для держави (вузьке розуміння концепції), а також виконання державних функцій (функція стану) над. Формування фінансових активів надає ресурси, необхідні для виконання своїх функцій.

Останнє прямо пов'язане з витратами, тому що витрати на нього через державні витрати "є" суспільство: 1), так як вартість забезпечення управління, так як в особі державних службовців і є стан 2) стан - соціального інституту, діяльність повинна бути спрямована на задоволення інтересів суспільства, що державні витрати повинні бути соціально спрямовані.

Фіскальна політика може бути **стимулюючою** (stimulating) або стримуючою (restraining) залежно від того, якого напрямку розвитку об'єкта впливу прагне досягти держава. Наприклад, коли економіка перебуває у спади чи депресії, фіскальна політика може стати стимулюючою, якщо фіскальними інструментами (зниженням податків та збільшенням видатків) держава збільшує інвестиційні можливості економічних агентів, що призводять до бюджетного дефіциту або до його зростання. У випадку коли спостерігається економічне зростання, фіскальна політика для контролю за інфляцією переходить до розряду стримуючої.

Метою фіскальної політики є зниження коливань рівня виробництва, зайнятості і цін і посилюючи економіку в бік сталого зростання виробництва до точки, яка забезпечувала б мінімізацію безробіття. Наприклад, роль фіскальної політики може проявлятися в його впливі на періоди циклів ділової активності. Цей цикл включає в себе зростання, а потім спад.

(див. Рисунок 1).

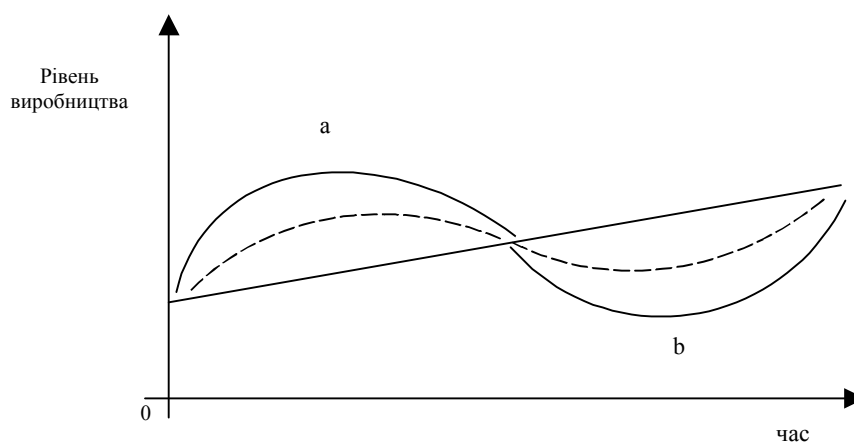


Рисунок 1

Ми використовуємо обмеження можливості фінансових інструментів, які повинні зменшити витрати, які могли б використовувати економічні агенти за рахунок збільшення податкового тягаря (ставок податків і податкових платежів) або скорочення державних закупівель.

Проблема виникає тоді, коли економічна ситуація в країні, поєднує в собі зниження інфляції. У цій ситуації, ви повинні використовувати стимулюючий і пом'якшувальну фіскальний інструмент. Це маніпулювання державного бюджету повинно бути таким, щоб він ініціював розвиток економіки, не впливаючи на ціну. Термін "маніпулювання державними доходами і витратами" не є постійною зміною «правил» і навмисний коригування фіскальної політики інструментів для досягнення суспільного добробуту. Суб'єкти, орієнтовані на фіскальні дії повинні бути впевнені в ключових фінансових операцій держави - податкової системи. Особливо, коли суб'єкти не мають достатньо заощаджень на більш ранні періоди їх дії самі по собі.

Збільшення стримуючого впливу фіскальної політики при бракові коштів у економічних агентів, на жаль, стимулює останніх зменшувати *базу податків* (tax base) (суму з якої сплачується податок), що, у свою чергу, призводить до неефективності фіскальних дій щодо збільшення надходжень до державного бюджету. Коли, крім того, ми вважаємо, що зміна державних витрат надають більший вплив на державні витрати, ніж відповідні (за обсягом) зміни податків, ми повинні визнати, що прагнення досягти за допомогою фіскальної політики вимагає певних результатів державної грошових ін'єкцій і не тільки створення добрих умов для господарюючих суб'єктів.

2. Базові концепції фіскальної політики

Охарактеризуємо сучасні тенденції фіскальної науки.

До 70-х роках ХХ століття. ринковій основі в основному складається кейнсіанські теорії податкових положень. Але в 70-і роки збільшення виробничих відносин і процес розширеного відтворення ринкової економіки, що характеризуються підвищеної волатильності. У той же час виявлено суперечності кейнсіанських методів державного втручання. У цей час підвищеної внутрішньої нестабільності їх економіки, зниження темпів зростання і збільшення резервної армії праці, збільшення дефіциту бюджету, державного боргу та інфляції.

Циклічні кризи 1974 - 1975 і 1980 - 1982 р.р. злилася з грошово-кредитної, енергії, матеріалів, охорони навколишнього середовища та продовольчої кризи на арені структурних змін в продуктивних силах. У ці часи економічної та фінансової політики провідних країн з розвиненою ринковою економікою були зосереджені в основному на економічній реструктуризації. Поправка гри викликало деякі "переходи до" економічних понять. Практичні рекомендації для державного втручання набувають нового змісту. Рекомендації відкинуті реформістські кейнсіанські методи регулювання затуляти неокласичної теорії і практики державного втручання. Зокрема, одна з областей престижної неокласична теорія - неоконсерватизм. Теоретичні основи неокласичної доктрини неоконсерватизму є поступове пробудження, яке починається в 50 - 60 років успішної рахунку протягом 70 - 80 років. Цей рух було відроджено під впливом, з одного боку, об'єктивні обставини, які підняли суперечки гупковое економічної системи, з іншого боку - як відображення кризи кейнсіанської теорії. Найбільш впливові теоретики неокласичної школи виступають проти теорії Джона Мейнарда Кейнса. У 70 – 80 роки стикаються два основних напрямки західної економічної думки. Кейнсіанський підхід до повного використання ресурсів і економічного балансу, засновані на "ефективного попиту" в досягненні, що важливо, з огляду на стан дає з точки

зору нео як приватний ринок, ринкова економіка не повинна бути обмежена державне втручання, конкуренція створює кращі можливості для економічний баланс. Поняття «ефективного попиту» замінює поняття "пропонуючи ресурси". Підхід двох шкіл до економічної ролі заощаджень як протилежність. За словами Джона Кейнса, заощадження визначаються інвестиційній основі існує "схильність до інвестування." У теорії, неокласичної в кінцевому рахунку визначають рівень заощаджень, інвестицій та економічного зростання. Кейнсіанська пояснення безробіття в залежності від попиту і змушені відкинути проголосив добровільної безробіття. Кожна зі шкіл розглянутих пропонує практичні поради з питань економічної і фінансової політики. Відмінності в економічних доктрин викликали інший підхід до методів економічного регулювання. Слід зазначити, що це лише зміна методів і ні в якому разі не повного скасування державного втручання. Зміни в регулюванні, пов'язаних в першу чергу із значним переорієнтацію пріоритетів бюджету і податкової, кредитної та грошової політики.

Неокласична школа з пріоритетів грошово-кредитної політики. В даний час неокласицизм надає особливого значення грошово-кредитної політики, оскільки інфляція ставить під загрозу розвиток формування стандартів і накопичення прибутку. Представник сучасний монетаризм М. Фрідман - глава Чиказької школи. Його теорія грошей в західній літературі звучить "консервативної контрреволюцією". Відповідно до теорії М. Фрідмана, урядове втручання повинно бути обмежено тільки в грошовій сфері. За його словами, необхідно проводити таку грошово-кредитну політику, що дозволить створити сприятливі умови для економічної діяльності. М. Фрідман вважає, що грошова маса в обігу повинна зростати щорічно на 3-5% відповідно до довічними гучномовцями тенденцією цього показника. На думку німецьких економістів М. Браун і Г. Краузе, виправити недоліки ринкової економіки на основі теоретичних уявлень сучасної монетаристської школи неможливо. Sfera обіг грошей є вторинним, вона відображає виробництво. Стан. економічна політика монетаристів ґрунтується на припущенні, що рух національного

доходу, зайнятості, цін, платіжний баланс залежить від суми грошей, що перебувають в обігу. Проте, регулювання грошей, запропонована М. Фрідман, не може вплинути на процес розширеного відтворення.

Неокласичні монетаристи і, зокрема, розробка довгострокових програм державного втручання. Що стосується короткострокових програм для досягнення короткострокових проблем, їх негативне ставлення. Вони піддали критиці версію кейнсіанської політики державного втручання - політику "тонкої настройки", який залежить від короткострокових, короткострокових обставин. Фінансова політика даного типу повинні бути змінені для перших ознак кризи або відновлення (тобто, в залежності від фази циклу). Однак на практиці урядові заходи завжди пізно, в результаті чого завжди використовується при розрахунку кризи фази проводять в фазі піднесення. Таким чином політика "тонкої настройки" не тільки не може досягти своїх цілей і зміцнення економічного і розбрат. Неокласична Тому запропонував розробити довгострокову яка дозволить проводити стабільну фінансову політику, вважаючи, що політика СТАЛА ", ніякі різні реакції на кожен циклічний зрушення не ma but кращий спосіб не тільки пом'якшити самі dovhostrokoviyу коливання в майбутньому, а й обмежити роль держави і забезпечення вільної ринкової системи ".

Фіскальна політика, відповідно до ідеї Дж. Кейнс і його послідовники повинні мати та катапультивання анти-циклічний характер. Зміни, що відбуваються з точки зору грати під впливом, виділені стратегічні цілі модефікувати відповідну економічну структуру. Це зажадало перегляду фінансової стратегії формування накопичення щодо фонду. Економічна стратегія двох останніх американських адміністрацій, спрямованих, зокрема, про здійснення програм структурної перебудови довгострокового промислового виробництва на основі високих технологій обладнання ХХІ століття. довгострокові програми розвитку, згідно їхніх неоконсерватиських автори розраховали можливість, а в деяких випадках - необхідність бажаності

і економічних криз. Як зазначає М. Фрідман, економічні злети можуть відігравати позитивну роль, тому що вони "стимулюють" ГОСПОДАРСТВО призводять до вимивання низькорентабельних підприємств обмеженість профспілкових вимог щодо підвищення заробітної плати. Грошова і фіскальна політика повинна бути спрямована проти інфляції, а не проти криз, як стверджують Дж послідовників. Кейнс. Податково-бюджетна політика, що проводиться протягом трьох десятиліть в США і Англії за рекомендаціями кейнсіанців, піддавалися різкій критиці з боку неокласиків. Представник неокласицизму американського економіста Ф. фон Хайек звинуватив Дж. Кейнса в розвитку інфляції, оголосивши його "носієм соціалістичних ідей." Проте, розбіжності між кейнсіанцями і неоконсерватизмами не настільки нерозв'язними. Дійсно, "консерватизм економічна політика і економічна політика кейнсіанців по суті представляють собою два способи державно-монополістичного регулювання економіки. Протиріччя між їхніми ідеологами не є антагоністичними. Вони не включають в себе можливість синтезу, розробка економічної стратегії, яка використовує різні елементи концепції."

Різні точки зору кейнсіанців неоконсерватори і податковий вплив відмінностей в їхній загальних теорій. Кейнсіанська фіскальна теорія, розроблена відповідно до умов «до запитання», щоб забезпечити достатні заощадження інвестицій. Податки розуміються як вбудовані в економічну систему «механізми гнучкості» поглинає кризові процеси, вони придбали деяку демократичне забарвлення в зв'язку з викликом, щоб забезпечити розподіл податкового тягаря відповідно до доходами зайнятості підтримки шляхом досягнення «ефективного попиту». Неокласики з програмного забезпечення, пропонуючи достатні ресурси і заощадження, тому, вимагають значного зниження загального рівня податків. Неокласична теорія стала основою податкової політики США і Великобританії, а потім в більшості країн з розвиненою ринковою економікою. У США податкова реформа 80-х років проводиться неокласичними рецептами. Основна мета полягала в тому, щоб зменшити податки на платників податків з "схильність до заощадження",

що зниження податків на прибуток. Це узгоджується з вимогами неокласицизму "звуку фінансів", тобто бездефіцитний бюджет. Говорячи про державні видатки, то їх абсолютний і відносний зростання 50 - 60 в першій половині і 70 років дивився на неокласичної теорії як однієї з причин порушення економічної стабільності і граничного вільного підприємництва. Американські економісти М. А. Бернс, Штейн, Вільям Фельнер, Г. Уолд, Лаффер А. і ін., Виправдовуючи обмеження державного втручання потрібно в першу чергу для скорочення державних витрат. У Великобританії, економісти Джозеф К., Дж. Хау, А. Селдон продемонструвати необхідність зменшення «суспільне тягар» розміщені на приватній власності, підвищити вартість на ринку і приватної ініціативи.

За словами А. Селдона, британська податкова система є надзвичайно громіздкою і, принаймні 2/3 надмірним, дуже важливим є його оцінка державних витрат. Він вважає було б краще "для британського народу, якщо він, нарешті, усвідомлює, що вартість догляду за таким чином, збільшується, збільшення бюрократії, обмежені можливості, за рахунок податків *vtrachayutsya* переваг конкуренції, так як виробництво уряду щодо неефективними." А. Селдон каже, що податки повинні платити ті особи, які отримують державні "громадські товари і послуги." переміщення населення з державного бюджету повинні бути податок форма повернення, оригінал квитанції, отримання в більшій мірі, ніж за рахунок страхування. Податки, сплачені підприємствами, що призводить до збільшення витрат виробництва, інфляції, зниження продуктивності праці. Тому, за словами А. Селдона, ми повинні звільнити приватну ініціативу і діяльність державної податкової навантаження.

Головним аргументом неокласичної школи податкового розділу - податку на прибуток підриває можливість заощаджень та інвестицій, які чинять негативний вплив на економічне зростання. Розкритикована високі податки на прибуток були США Х. Гровса, Х. Лутц, Великобританія Міддлтон Д. Л. Емері, в Німеччині Неймарк Ф. П. Лозі, Х. Шомолдерс у Франції Гамбія К., Ж.

Леонард, Р. Мюзлек і інші. Дуже популярні в США Стала податкової концепції економіки Університету Південної Каліфорнії А. Лаффера. Він розробив пряму залежність між доходами бюджету прогресивних податків і оподаткування частини національного виробництва (тобто податкової бази, об'єкти оподаткування). Податкова реформа в США в кінці 70-х і протягом 80-х років здійснив ЧА концепцію А. Лаффера. Графік, складений А. Лаффером ("Крива Лаффера"), показує, що збільшення податків до певного рівня сприяє зростанню доходів бюджету, оскільки це не підриває стимули до економічної діяльності та інвестиційної активності приватного сектора. Під цією так званою межа *рочунається* дужки заборонними зони. Податки, що стягуються на основі високих темпів такого масштабу, призвело до істотного падіння доходів бюджету. Податки такого розміру пригнічують підприємницьку ініціативу, зниження заощаджень та інвестицій, вихід знижується, податкова база скорочується. Висновок - шкала податкових ставок повинні бути розроблені таким чином, щоб не підірвати ділову активність, що податкова база. За словами А. Лаффера, зниження податкового Ставок може допомогти усунути дефіцит бюджету, скоротити державний борг.

Сучасна теорія і практика податок не є унікальним для «великого протистояння»: кейнсіанства - неоконсерватизму, але деякі збіжності цих тенденцій. Неоконсервативної ідеї проникають в кейнсіанської теорії і його розташування - неокласичний. Прикладом може служити питання про необхідність поєднання фіскальної, податкової та грошово-кредитної політики. Фінансова ідея в значній мірі зосереджені на аналізі впливу кредитних фінансових важелів, щоб перемістити всі частини валового національного продукту як на макро-, так і на мікроекономічному рівнях.

3. Особливості реалізації фіскальної політики у коротко- та довгостроковому періодах

Фіскальна політика України, сформована сьогодні, з одного боку, має своє коріння в системі доходів державного бюджету, який існував в колишньому СРСР. Це об'єктивний факт, тому що це неможливо і недоцільно в той же час далеко від всіх попередньої практики. З іншого боку, перехід до ринкової економіки вимагає відповідної форми і вид податку, оскільки країни стикаються з запозичені з розвиненою ринковою економікою. Проблема полягає в тому, що планової та ринкової економіки, заснованої на суперечливих версіях розподілу валового національного продукту і формування доходів бюджету. Оскільки суть податкової реформи полягає не стільки в зміні форми і види оподаткування, як, перш за все, при переході від одного варіанта розподілу ВВП до іншого.

У країнах з розвиненою ринковою економікою усвідомили значення валового національного доходу розподіляється в основному серед тих, хто бере участь в його створенні. Вони володіють засобами виробництва - компанії або організації, які отримують свою частку у вигляді прибутку, а працівники платять.

Держава отримує дохід в основному в перерозподілі валового національного продукту для первинного і вторинного податкових надходжень явно вказують на рівень оподаткування. Податкова система є відкритою і зрозумілою. Якщо держава потребує додаткових доходів для фінансування конкретних видатків є збільшення податку, це може бути тільки прозорим, так що необхідність виправдати свої розрахунки, вони погодилися суспільства. Навіть тоді, коли суспільство не ділиться на рівень оподаткування навіть не помітити його. В цілому, формування цієї версії податку на прибуток є основними об'єктами доходів населення (заробітної плати, доходів індивідуальних підприємців і т.д.). Це не перевага чи недолік (як недавно

стверджував нашу економіку), є об'єктивною характеристикою економічної системи реального розподілу валового національного продукту.

Наступний другий варіант дохід держави, який був використаний в колишньому Радянському Союзі та інших соціалістичних країнах є те, що велика частина національного валового внутрішнього продукту і особливо недавно - національного доходу негайно районного бюджету. Держава як власник коштів виробництва спочатку правили цю частину відносин розподілу. Він також високо посаджені контролюючими заробітної плати і планованих цін співвідношення між заробітною платою і накопиченням грошового доходу та податку з продажів. І переважна накопичення коштів

Перегляд частки валового національного розподілу продукції і на цій основі вона потребує податкову політику щодо використання податків як економічних регуляторів. Крім того, коли податок на доходи корпорацій, компаній і підприємств, наприклад, в дохідній частині федерального бюджету США на 10%, або використовувати його для корекції макроекономічних пропорцій. Зниження ставок для цілей процентних пункту (наприклад, від 34 до 33%) призводить до втрати десятих відсотка від виручки. Ці витрати можуть бути покриті інших надходжень. У нашому випадку ситуація протилежна: десяти зниження ставки втрати процентного доходу причин, виражене в процентному відношенні до тих же самим. Тому, коли основним доходом бюджету є компанії, що використовують податки на бізнес, як економічні регулятори дуже обмежені. Це об'єктивний факт. Не те, що великі податкові ставки, що хтось не розуміє, а також той факт, що нинішня податкова система дуже важко зменшити. Для того щоб дійсно зробити щось податкової політики, необхідно в першу чергу забезпечити відповідні передумови, а саме - зробити головне населення платника податків (він як і раніше їх заробітна плата), значно підвищена частка заробітної плати у ВВП. На цьому етапі податкової політики України не може бути обмежене зміни форми податків. Прийшов час змінити саму основу податкової системи для нових форм, наповнюються старим змістом, в кращому випадку, нічого не

зміниться. Держава штовхає себе в глухий кут надзвичайно роздутою сфери бюджетного фінансування і високих податків. При цьому з податкової політики не може ні знизити рівень оподаткування - для збільшення бюджетного дефіциту або підвищення податків - так як у нас немає ніде.

Фіскальна політика є важливим фактором у регулюванні ринкової економіки. Мета фіскальної політики - домогтися макроекономічної стабільності та нормального рівня безробіття за рахунок розвитку виробництва за допомогою:

- Зниження податків я збільшення державних інвестицій;
- Зниження інфляції за рахунок збільшення податків і скорочення інвестицій у виробництво.

Використовуючи деякі методи фіскальної політики залежить від стану, в якому економіка. Коли економічне зростання спостерігався при високих сукупного попиту, що ставить під загрозу вибух інфляції, уряд підвищує ставки податків, обмежуючи при цьому державні витрати. З іншого боку, в умовах спаду або кризи ЕКОНОМІКИ зниження темпів витрат і витрат державного бюджету збільшилися.

Головною особливістю нинішнього тексту податкової системи України є те, що все ще існують платежі підприємства переважають доходи від громадськості.

Фіскальна політика як інструмент макроекономічного регулювання, властивих ринковій економіці в Україні тільки починає формуватися. Цей процес ускладнюється відсутністю збалансованої, реалістичною концепції визволення України від економічної кризи розвиненої на основі певної економічної теорії.

Чи не вирішити цю проблему на концептуальному рівні, по-перше, призводить до нестабільності податкової політики, які дестабілізують економіку; другий - робить податки на використання не в якості засобу регулювання економічних процесів, як засіб мобілізації надходжень до державного бюджету, тобто їх фіскальні функції. Це збережені попередні

доходи бюджету або зростання як і раніше основним критерієм при визначенні податкових ставок.

Таким чином, розробка і використання податкової політики в Україні як засіб макроекономічного регулювання є однією з найбільш актуальних проблем нашого часу. Це рішення вимагає вивчення світового досвіду впливу різних засобів податкової політики на економічні процеси. Однак слід зазначити, що конкретні економічні умови в Україні ці об'єкти можуть мати дуже різні ефекти, ніж в країнах з розвинутою ринковою економікою, і ніж ті, хто сподівався на їх реалізацію. З точки зору значної монополізації економічної і політичної нестабільності виробників інвестиційних і споживчих товарів під впливом стимулюючої податкової політики може реагувати на збільшення сукупного попиту, що призведе до збільшення не є виробництво, а й до їх зниження і цін. Для стимулювання фіскальної політики багато в чому сприяла зростанню попиту на інвестиційні товари компанії і на цій основі - розширення виробництва, в поєднанні з Індією:

- цілий ряд заходів, в тому числі податку, який забезпечив би активізації інвестиційної діяльності комерційних банків;
- інтенсифікація процесів приватизації, а також чітко визначені і гарантувати права власності;
- монополізація економіки, яка змусить компанію відреагувати на збільшення сукупного попиту не призведе до підвищення цін і розширення виробництва;
- стабілізація інфляції, що збільшує привабливість інвестицій;
- Юридична і політична стабільність, що сприятиме зміцненню довіри з боку інвесторів.

4. Проблеми і перспективи фіскальної політики України

Як оцінити діяльність держави зі створення сучасної податкової системи в Україні? Чи включені податки встановлювати світові стандарти? На підставі форми і назви податків, різниці майже немає. Якщо виходити із сутності явища, можна відзначити, що в основі податкової системи - бізнесу дохід – не змінився.

Підкреслимо ще раз, нам необхідно фундаментальна зміна, тільки тоді ми дійсно зможемо реально змінити нову податкову систему. Тому необхідно реалізувати існуючий у всьому світі схему розподілу для отримання доходів і бюджету ВВП.

Реалізація фіскальної політики в Україні в період переходу до ринку потрібно складне одночасне збільшення обсяг виробництва і знизити інфляцію. У країнах з розвинутою ринковою економікою, такі проблеми, як правило, існують. У цьому досягають інфляції або зменшення (в тому числі за зниження обсягів виробництва за рахунок збільшення податків), або збільшити обсяг виробництва (серед іншого - за рахунок зниження податків на прибуток корпорацій). У 50-х до середини 70-х років в західних податків корпорації збільшуються з ростом доходів групи, щоб забезпечити з низьким рівнем доходу негативний вплив на виробництво. У другій половині 70-х років майже закінчена податкових ставок для виробників знижується, що позитивно вплинуло на зростання виробництва в інших макроекономічних процесів. Особливості фіскальної політики в 2015 році і наступні роки характеризуватимуться вдосконалення податкової системи.

У 2016 році ми можемо досліджувати цей основний характер нової фіскальної політики: збільшення державних витрат на соціальні послуги; збільшення дефіциту бюджету; децентралізації державних фінансів, в результаті в центрі будуть вдаватися тільки ті витрати, які мають національне значення; зниження ставки податку на доходи фізичних осіб з 15% до 10%; зниження ставки ПДВ з 20% до 17%; Огляд нарахування ПДВ з метою

уникнення багаторазового заряду при тому ж значенні чистих продуктів; підвищення податку на землю; податок на майно введений на фізичних і юридичних осіб.

Розробивши корпоративну ставку податку на прибуток, уряд повинен взяти до уваги той факт, що прибуток може бути або за рахунок підвищення ефективності або просто підвищення цін на продукцію. Перший спосіб слід розглядати як ефективний метод стимулювання зростання рентабельності, досягнення яких є причиною трудового колективу має важливе значення для кожного співробітника. Це слід враховувати при розподілі та використанні доходів. Говорячи про прибуток, одержаний підприємствами-монополістами за рахунок підвищення цін на свою продукцію (з іншого боку), конкретного доходу та повинні підлягати оподаткуванню.

Досвід західних країн показує, що основним об'єктом оподаткування є дохід. Але в західній ринкової економіки, реальний прибуток є кінцевим результатом виробництва. В Україні на сучасному етапі змісту економічного прибутку чітко не сформована. Використання в країнах з розвинутою ринковою економікою в якості основного об'єкта податку на прибуток продуктів, як підприємець і власник відносин з розподілом прибутку безпосередньо зацікавлених в зниженні витрат на заробітну плату і, отже, - до збільшення прибутку. Українська економіка як обмеження зростання заробітної плати практично відсутня.

Загалом, проблема полягає не в пошуку ідеального об'єкта виробників оподаткування, підходить для будь-якого випадку і на будь-якій стадії ринкових реформ. Очевидно, що такий об'єкт існує. Головне - гнучкість, щоб змінити об'єкт оподаткування шляхом зміни об'єктивних умов економічного розвитку (а не політичних уподобань вищого керівництва) завжди шукає найбільш підходящою шкали податкових ставок.

Але це об'єкт оподаткування повинен бути найбільш стабільним, вони піддаються строгому обліку, мають безпосереднє відношення до платника податків, щоб показати, що це було його власний вплив на об'єкт. На мою

думку, в умовах перехідного періоду, коли неможливо різко розмежувати прибуток і заробітну плату виробників, як тимчасовий варіант (до остаточного встановлення прав власності) можна прийняти об'єктом оподаткування підприємств, залежно від специфіки їх виробництва, і прибуток, і доход (валовий доход).

Негативний вплив ПДВ на сукупний попит також знаходить своє відображення в тому, що він встановлений не тільки для споживчих товарів, а й послуг. При визначенні оподаткованого обороту (для підрахунків ПДВ) у нього включаються: сума акцизних зборів із підакцизних товарів; суми надбавок до цін, передбачених чинним законодавством. Окрім цього, негативним моментом є наступне: відшкодування виробникам, товари яких не обкладаються вказаним податком, суми податків на додану вартість, що сплачені ними постачальникам, розтягнуто у часі і обтяжено складними умовами. Іншими словами, чим більша вартість виробництва, тим більший прибуток і акцизи, тим більше значення суми податку. В результаті зростання цін і розгортання інфляції.

У той час як механізм України для реалізації ПДВ не стимулює виробників до скорочення витрат виробництва, економії матеріалу і аналогічні витрати, нові технології і здійснювати плани підприємців.

Але без сумніву, податок на додану вартість - необхідний елемент сучасного оподаткування системи, хоча механізм його розрахунку та компенсації містить багато невирішених до кінця проблем.

З метою збільшення сукупного попиту призвело до збільшення мінімальної допомоги заробітної плати з ростом нижче непрямих податків. Не менш важливим є зниження частки податків і зборів до бюджету коштів, досягнувши ціни на продукцію товарів 60%.

Основне завдання великої реформи податкової в Україні ослаблення податкового тягаря. Актуальність цієї проблеми пов'язана з тим, що оподаткування рівень в Україні в порівнянні з іншими країнами, є одним з найвищих.

Крім того, такий показник, як частка податків, відрахувань і внесків до цільових фондів дохід від продажу, не в повній мірі характеризує рівень податкового навантаження на суб'єктів господарювання. Це тому, що багато податків, особливо податку на прибуток із-за не розмір базової ставки, і деякі причини.

Головний з них - розширення податкової бази в зв'язку з характером його розрахунку в Україні, і, перш за все, облік витрат, що відносяться до вартості. Ряд витрат, які на міжнародному рівні, що відносяться до вартості в Україні або включені в податкову базу або відшкодовуються за рахунок прибутку після сплати податків.

Піднесений податковий тиск на суб'єктів підприємницької діяльності в Україні сприяли ородatkuvannya прибутку від різних видів діяльності з різною швидкістю, і через це методу розрахунку податку на прибуток багатопрофільне підприємство з певними видами діяльності.

Значне навантаження на бізнес-керівників і непрямі податки, відрахування і внески в довіру і за рахунок позабюджетних коштів. Зокрема, ставка ПДВ в Україні вище, ніж у багатьох інших країнах (Франція -18,6%, Італія - 18, -14, Німеччина, Великобританія - 15 Бельгія - 19%). Більше і податкової бази, яка містить елементи, які не мають відношення до доданої вартості, амортизації, акцизних платежів до цільових фондів. Занадто обтяжливі витрати на заробітну плату, які вважаються найбільшим в світі.

Непрямі податки, нарахування та внески до цільових та позабюджетних фондів підвищують ціни товарів, загострюють проблему їх реалізації.

Свої особливості має і прибутковий податок з громадян. Вони викликані низьким рівнем мінімального неоподаткованого доходу, його невідповідністю прожитковому мінімуму. З мій погляд, саме така відповідність повинна становити економічний зміст мінімального неоподаткованого доходу.

Перехід від податку на валовий дохід в оподаткуванні прибутку підприємств, які деякі економісти розглядають як значне полегшення

податкового тягаря, не привело до збільшення витрат на розвиток виробництва. За відсутності внутрішніх стимулів інвестувати держава повинна заохочувати свої кордони, в тому числі і за допомогою податкової політики. Найбільш ефективним засобом, такі стимули вважаються інвестиційні податкові кредити.

Високий рівень податків на юридичних і фізичних осіб в Україні негативно впливає на деякі макроекономічні процеси. Розглянемо основні сфери впливу.

бюджет фінансується за рахунок платників податків, а також використання цих ресурсів повинні бути чітко регламентовані законом.

Надмірний податковий тягар є однією з причин низької конкурентоспроможності української економіки. Існує значної шкоди компаніям і організаціям. Вираз і результатом є збільшення річної бюджетної заборгованості.

Чи не зменшити тіньової економіки, яка є результатом надмірного податкового тягаря. За експертними оцінками, втрати бюджету тіньових доходів перевищує 170-400 мільярдів доларів на рік. Зберігається значна податкове навантаження на фонд заробітної плати і доходів. Проте, кожен заробив гривні більше, ніж 80 центів податків.

Слід зазначити, що податкова система України була манера його формування і в даний час в стадії розробки. Недосконалість податкової системи в Україні визнається багатьма вченими і фінансистами.

Так, професор А. Д. Василик сказав: "Нинішня податкова система була недостатньою для переходу, створюючи значну податкове навантаження на суб'єктів господарювання, це призвело до невиправданого вилучення обігових коштів підприємств, поява додаткових кредитних вимог.

Надання надмірної кількості податкових пільг зумовило необгрунтований перерозподіл ВВП, створило неоднакові економічні умови для господарювання. Все це призвело до утворення значного неофіційного

сектору економіки, ухилень від оподаткування, затримки податкових надходжень.

Посилаючись на принципи податкового адміністрування визначив свого часу Адам Сміт, такі як визначеність, простота і зручність для платників податків і установ заряду, низька вартість і мінімального податкового навантаження на платників податків, ви можете помітити, що ці принципи не завжди ефективні в національна податкова система. Тому, варто відзначити еволюцію податку на додану вартість та податку на прибуток організацій, часті зміни розміру мит і акцизів на внески на високому рівні в державні фонди для соціальних цілей, які не є стимулюючим ефектом до збору податку на прибуток, непотрібності і відсутності довіру до марки відновлення боргу і тому його не можна назвати простим і легко зрозуміти законодавство про ці податки в тому вигляді, в якому вони існують сьогодні. Платежі цих податків були заплутаним і незручним як для платників податків, так і для контролюючих органів.

Негативно впливають на якість платників податків і податкових служб працівників, які контролюють правильність обчислення і сплати податків, відмінності сумнівною інтерпретації деяких термінів, положення, викладені в законах і правилах. Іншим недоліком чинної системи оподаткування є безпрецедентним кілька податкових платежів, що призводить до викривлення в співвідношенні структури собівартості продукції між окремими її частинами, компенсації матеріальних запасів, зборів і чистого прибутку.

Серед фахівців-практиків і вчених провели велику спільну роботу зі створення сучасних принципів податкової політики. Узагальнити і звести воедино всі точки зору, щоб одночасно задовольнити всі побажання можливо. Їх суть полягає в тому, що податкова політика повинна забезпечувати і вирішувати подвійне завдання. З одного боку, він має оптимальні податки настройки, які будуть служити в якості всебічного розвитку і стимулювання вітчизняних виробників, в тому числі зайнятості, підвищення темпів виробництва, задоволення споживчого попиту на товари (послуги), насичення

споживчого ринку необхідними товарами і багато іншого. З іншого боку - для надання доходу, достатнього для виконання державних функцій, покладених на нього.

Надмірно високі податки правила призводить до збільшення доходів і тіньової економіки згорання легального бізнесу і зменшити податкову базу. Так що важливу роль в економіці грає оптимальну податкову політику за принципом фіскальної достатності.

Рівень податкової ставки повинен враховувати можливість платника податків, що рівень доходу. Оскільки можливості різних фізичних і юридичних осіб різні, вони повинні бути встановлені закінчили податкові ставки. Тобто, податок на прибуток повинен бути прогресивним. Платежі кожен бюджет повинен бути пропорційний його доходу, виключення для осіб, не допускається.

Аналіз теорії і практики податкових методів макроекономічного регулювання дозволяє зробити наступні висновки:

- На початку 80-х років в розвинутих країнах визнали політику "податок нейтрального" я були проведені податкові реформи, спрямовані на зниження податкового тягара і розширення податкової бази для того, щоб стимулювати приватні інвестиції;

- проведення довели, що реформи податкової політики мають вирішальний вплив на економічне зростання.

Про це свідчить і спостереження одного із авторів податкової реформи у США Роберта Стейна, яке він підтверджує дослідженнями американського професора Е. Меддісона: "...економічне зростання протягом 25 років після Другої світової війни у більшості країн (США, країнах Західної Європи, Японії) було набагато вищим, ніж за попередні 50 років, коли витрати уряду і податки були відносно меншими";

- обмеженість регулятивних можливостей податкової політики пояснюється множинністю факторів, що впливають на економічне зростання,

які часто діють у протилежних напрямках. Це говорить про недопустимість абсолютизації того чи іншого методу впливу на економічну кон'юнктуру;

- зменшення податкового навантаження супроводжується загостренням проблеми державного боргу навіть для таких високорозвинених країн, як США, і тоді виникає необхідність підвищення ставок оподаткування, що в умовах президентсько-парламентської форми організації влади буває проблематичним.

Беручи до уваги досвід податкових реформ в Сполучених Штатах та інших розвинених країнах, ми можемо запропонувати наступні заходи, що поліпшують податкової політики в Україні:

- основні податкові платежі слід приділяти більшу гнучкість з точки зору диференціації податкових ставок, скорочення пільгового оподаткування податкового узгодження на споживчі податки на доходи фізичних осіб і корпоративних прибутків. Зрозуміло, що податки повинні доповнювати один одного з метою домогтися рівномірного податкового тягаря оптимального перерозподілу коштів між різними соціальними групами і територій;

- значні зміни в Україні заслуговує чинний порядок справляння податків на споживання; тут мова йде в першу чергу податку на додану вартість, з яких майже 50% платників податків мають переваги, які деформує пропорції витрат в доходах і може мати негативні соціальні наслідки. На нашу думку, необхідно диференціювати ставки ПДВ в контексті груп продукції; - Податок на прибуток недостатньо виконує регулюючі функції, підвищити їх ставки повинні бути диференційовані в залежності від розміру отриманих доходів в даний час, це означає, що ступінь диференціації не повинно бути занадто великим;

- з урахуванням світового досвіду повинна бути поліпшена амортизаційна політика в Україні, передбачених законодавством оподаткування податком капіталу дохід від індексації основних засобів і недостатньо диференційованої шкали норм прискореної амортизації для основних засобів третьої групи,

застосовуючи спадний коефіцієнт амортизації, спроби узаконити передача в бюджет амортизації - все це сильно відлякує реальні інвестиції;

- вдосконалення оподаткування також потребує досвід осіб: моніторингу, проведеного зарубіжних і українських вчених показують, що 70% платників податків відмовляються збільшити свої доходи, якщо гранична норма прибуткового податку понад 30%, так що просто так повинно бути в Україні; Досвід розвинених країн показує, що більшість переваг - податкові пільги. Виходячи з цієї позиції може запропонувати податкові пільги України, пільги не повинні бути особистим (в тому числі окремих платників податків), вони повинні зосередитися на ключових завдань. Суми, отримані підприємствами відрахувань з податкової бази та зниження податкової відповідальності слід розглядати як субсидії і використовується для визначення законних цілей. Збільшення державних доходів має бути зроблено не за рахунок збільшення податкового навантаження на економіку, але глибокої лібералізації податкового законодавства, розширення податкової бази, створення сприятливих умов для подальшого розвитку, приватного підприємництва, зниження незаконної торгівлі людьми тінь.

— Умовою для подальшої реалізації фіскальної політики в Україні є негайне прийняття Податкового кодексу підставою для його радикальної податкової реформи. Мета полягає в тому, щоб реалізувати триєдине завдання:

- відчутне послаблення податкового тиску;
- спрощення процедур податкового адміністрування;
- надійний захист прав платників податків. У процесі податкової реформи, щоб скасувати податкові пільги, що надаються філією та припинення економічних експериментів, пов'язаних з пільговим режимом оподаткування.

У той же час повинні бути забезпечені можливості для стимулювання інновацій та інвестиційних зобов'язань, будь то в промисловості, де вони

належать, а також звільнення від податку на прибуток, вкладених в цінні папери.

Вимагають подальшої фінансової підтримки з боку спеціальних (вільних) економічних зон і територій пріоритетного розвитку та спеціального інвестиційного режиму, які довели свою здатність залучати і ефективно засвоювати інвестиційні фонди, в тому числі іноземних.

Уряд має прийняти рішення про доцільність і економічну ефективність додаткових заходів податкової реформи, а (додаткових) податок на майно; введення єдиного соціального податку; поступово збільшувати до 5 млн. грн. рік з реалізації товарів, для яких економічні суб'єкти платять єдиний податок; введення диференційованих ставок ПДВ для різних груп товарів і послуг, в тому числі більш глибокий нижчі ставки для товарів і послуг першої необхідності; скасування звільнення від прибуткового податку, компенсуючи збільшення доходів у всіх регіонах; Географічна структура експорту високотехнологічної продукції звільняються від сплати податку на прибуток на збільшення експорту в порівнянні з попереднім роком.

- податкова система реформування повинна супроводжуватися ефективними структурними заходами для досягнення необхідної продуктивності політики доходів. Вони включають в себе:
- виключення безготівкових розрахунків і в будь-якій формі заліків з практики бюджетів на всіх рівнях;
- реструктуризація заборона здійснюватися або списання заборгованості (недоїмки) по господарюванню по податках зборах (обов'язкових платежів), а також мораторій на надання податкових пільг;
- реструктуризація та списання зобов'язань держави у відшкодуванні податку на додану вартість з урахуванням обсягів вже проведеної реструктуризації та списання заборгованості відповідних платників податків перед бюджетом;

- зменшення обсягу простроченої заборгованості (недоїмки) з податкових платежів до бюджетів усіх рівнів за рахунок суттєвого поліпшення стану збирання податків і неподаткових надходжень на основі застосування сучасних технологій податкового адміністрування;
- удосконалення системи розрахунків підприємств паливно-енергетичного комплексу з бюджетом;
- збільшення доходів від державної частки власності за рахунок більш ефективного її використання;
- підвищення ефективності приватизації державного і комунального майна з дотриманням відкритості та прозорості п процедури, забезпечення приватизації об'єктів за їх реальною ринковою вартістю, подолання зловживань, що мають місце у цій сфері.

Для задоволення встановлених законом соціальних потреб через податкову систему слід перерозподілити принаймні 39-40% валового внутрішнього продукту. Подальше зниження частки перерозподілу ВВП через податки нереальним і може мати дуже серйозні і непередбачувані наслідки. Крім того, слід зазначити, що низький рівень мобілізації доходів на користь держави, характерний в основному економічно слаборозвинених країн (зі зміцненням економіки значення ВВП перерозподіляється державою збільшується).

Головним положенням, яке має визначити структуру податкової системи, є чинна система витрат держави на економічні й соціальні цілі, встановлена її законодавством. Без докорінної зміни складу і структури витрат держави реформувати податкову систему неможливо. Суть питання полягає в тому, що на сьогодні бюджет залишається майже єдиним джерелом фінансування витрат на соціальний захист населення та утримання соціально-культурної сфери. Ці витрати провадяться нині за мінімальними нормативами надання соціальних благ і послуг, тому скорочення доходів бюджету може призвести до цілої низки небажаних соціальних наслідків.

На будь-якому етапі розвитку держави існує межа зниження витрат бюджету і рівня його дефіциту, перевищувати який економічно недоцільно. Зниження рівня оподаткування, як довів досвід проведення податкових реформ у розвинутих країнах, не супроводжується швидким зростанням податкових надходжень до бюджету через уповільнену реакцію економічних суб'єктів на зниження рівня податків. Воно не має швидкого впливу і на темпи економічного зростання. За оцінками різних економіко-математичних моделей, розрахованих для країн з розвинутою ринковою економікою, тривалість зовнішнього лагу - з моменту зміни податкової політики до зростання доходів бюджету - становить 2,5 - 3 роки. Зміни ж у темпах економічного зростання відбуваються ще повільніше.

Удосконалення системи оподаткування має відбуватися шляхом поступового зниження податкового тягара в процесі довгострокової поетапної податкової реформи. Основними вихідними елементами цієї реформи мають стати:

- науково обгрунтована державна політика доходів, законодавче закріплена Податковим кодексом;

- система оподаткування, яка повинна бути складовою частиною державного механізму регулювання розвитку окремих галузей економіки. Необхідно посилити податкові методи регулювання темпів і пропорцій розвитку економіки. Держава повинна мати можливість впливати на всі три складові частини процесу виробництва: оплату праці, виробничі основні й оборотні фонди, рівень прибутковості;

- система оподаткування, яка повинна мати інвестиційну й соціальну спрямованість;

- зміни в системі оподаткування, що мають відбуватися одночасно з реформуванням системи оплати праці, пенсійного забезпечення, удосконаленням соціальної сфери;

- розширення неподаткових форм і методів мобілізації доходів бюджету (оренда державного майна, дивіденди від частки державної власності в акціонованих підприємствах, реалізація державного майна);

- податкова система, основою якої повинні стати прямі податки, тобто податки, де об'єктом оподаткування є дохід фізичної особи, прибуток юридичної особи, земля, майно і капітал;

- непрямі податки, які повинні застосовуватися лише у формі акцизів для обмеження споживання окремих видів товарів, можливостей виробника-монополіста в одержанні необгрунтоване високих доходів, а також для оподаткування предметів розкоші, захисту власного виробника;

- запровадження при оподаткуванні обгрунтованої диференціації ставок податків залежно від виду діяльності й розміру одержуваного прибутку або доходу;

- усунення податкових стимулів, що сприяють перерозподілу доходів вартісних показників деформуються в економіці і зниження конкурентоспроможності виробників. Винятки можуть бути надані протягом певного періоду, і якщо використовують кошти для певних державних цілей;

- оподаткування повинні бути простими і зрозумілими для платників податків, податки повинні стягуватися у зручний час для платників податків і розумним способом;

- чітке розмежування податків, що підлягають сплаті до місцевих бюджетів і державного бюджету, розширення прав і можливостей оподаткування місцевого самоврядування;

- подальше впровадження і посилення ролі місцевих податків і зборів у формуванні доходів місцевих бюджетів;

- подальше використання митних тарифів як механізму вдосконалення оподаткування у зовнішньоекономічній діяльності.

Для поліпшення загальної ситуації надходжень до бюджету повинні досягти стабільності податкового законодавства, яке забезпечило б: прийняття законодавства з питань оподаткування не раніше ніж через один рік з дня

прийняття; ставки незмінності, пільги і податкові правила протягом принаймні трьох років з дня набрання чинності актами податкового законодавства стосовно платників податків, які беруть участь в цільових державних інвестиційних програмах протягом усієї їхньої тривалості. Ми повинні навчитися свідомо керувати доходами держави і відмовитися від діючої нині жорсткої зарегульованості економіки, яка штовхає підприємця в «тінь». По іншому кажучи, потрібно досягти збалансованості інтересів бюджету і конкретного підприємця. Для цього слід забезпечити гнучкість податкової системи, пристосувати її до зовнішньої і внутрішньої економічної кон'юнктури.

Досягнення внутрішньої узгодженості податкової системи з податковими системами сусідніх країн і країн, які є основними економічними партнерами України - надзвичайно важливе питання сьогодні. Будівництво найдосконалішою податкової системи в рамках однієї окремо взятої країни не вирішить всі свої проблеми повністю.

Концепція податкової реформи включає в себе не тільки зміни в законодавстві, що регулюють розмір і збір податків, а й модернізацію податкової служби, привівши її у відповідність з уже проведених ринкових реформ, що навіть існуючі недосконалості нормативно-правової бази може бути на достатньому рівні для забезпечення доходів бюджету.

Головним завданням податкової реформи в Україні є послаблення податкового тягара. Рівень податкового преса впливає не лише на сукупний попит, але й на сукупну пропозицію. В Україні цей вплив набув своєї форми: податковий тягар став головною причиною загострення проблеми неспівпадання реального і формального (врахованого офіційною статистикою) обсягів виробництва і пропозицій.

Рівень податкового тягара впливає на загострення ще однієї проблеми — дефіцит Державного бюджету. Механізм цього впливу такий: підвищуючи податкові ставки, уряд сподівається на зростання надходжень до бюджету і планує більші витрати з нього. Але у відповідності з теорією "кривої

Лаффера" зростання податкових надходжень матиме місце при підвищенні податкових ставок до деякої критичної межі. Подальше зростання податкових ставок супроводжуватиметься зменшенням надходжень до бюджету, оскільки високі ставки стримують підприємницьку активність.

Але ми не повинні очікувати, що зниження податкових ставок призведе негайно повернутися в економіку. Позитивні зміни можливі лише в довгостроковій перспективі. І для того, щоб вони мали місце, необхідні додаткові умови: довіру до уряду і його політики, стабілізації фіскальної політики, довіру громадян у незворотності економічних і політичних процесів в Україні, зміцнення законності і правопорядку, підвищення правової культури.

Як ви знаєте, податки в Україні було одним з факторів поглиблення кризових процесів. Це є результатом фіскальної політики, яка, в свою чергу, визначається характер економічних умов в цілому. Зокрема, Україна була проведена *monetarna* економічної політики. Монетаристи, як відомо, заперечують використання податків як інструменту макроекономічного регулювання. Це пояснює, в Україні податкового процесу, який передбачає використання податків тільки в своїх фіскальних функцій є мобілізація коштів до бюджету. Це фіскальні цілі зробили вирішальний вплив при визначенні вартості податків і пільг.

Очевидно, що така політика не може бути успішним, оскільки він не тільки перешкоджає економічному відновленню і росту і податкових надходжень, і, таким чином, досягти фінансової стабільності. 2015 - рік, коли податки включені в пікіруванні - був період найбільшого спаду і дефіциту. Мета регулюючої податкової політики в Україні повинна сприяти процесам активізації трудової і господарської ініціативи, пожвавлення інвестиційної діяльності, подолання економічної кризи.

Рішення інвестиційних питань в Україні створює стимули витрат як інвестиційних компаній і іноземних інвесторів, особливо банків. Воно може здійснюватися шляхом надання інвестиційних податкових пільг:

- інвестиційного податкового кредиту в обсязі 10% витрат підприємств на нове обладнання та виробниче будівництво. Для підприємств, що вкладають кошти у енергозберігаючі технології та очисні споруди, ставка податкового кредиту підвищується відповідно на 5 і 3%; - звільнення від податку доходу, отриманого від нових потужностей, створених у межах діючих підприємств;

- звільнення і передача на спеціальний рахунок, який дорівнює амортизаційному фонду, прибуток від продажу капіталу

Регулювання інфляції є зниження податків, зборів і платежів, які збільшують ціну товарів.

Причина цієї пропозиції полягає в тому, перш за все, про те, що кошти, багато хто з цих засобів, що використовуються для інших цілей. Ці пропонувані зміни в податковій системі можуть сприяти зміцненню регулюючого впливу податків на соціально-економічні процеси в країні.

Проте, ефективність фінансового управління залежить не тільки від якості концепції податкової політики, а й по ряду об'єктивних і суб'єктивних обставин. Перший з них - своєчасність податкових змін.

Західні вчені підкреслюють існування внутрішніх (між виникненням внесення змін до податкової системи та в ухваленні рішення) і зовнішній (між моментом рішення про зміну податкової політики в майбутньому, щоб поповнити свій основний ефект на економіку) відстає в податкова політика.

Вони припускають, що будь-які зміни в податковій системі, не принесє миттєві наслідки, їх вплив (зокрема, темпи ВВП) має відбуватися тільки через кілька років. Тому, щоб швидко отримати результати податкової політики не повинні відкладати рішення про його реалізації.

Друга обставина - наближеність фактичного рівня податкового преса в країні до його критичної межі. В разі, коли він знаходиться недалеко від критичної точки або перевищує її, його послаблення не може не дати позитивних наслідків для економіки, в тому числі може супроводжуватися збереженням попереднього чи навіть зростанням обсягу податкових надходжень.

I, нарешті, третя - поєднання стимулюючої податкової політики з комплексом інших заходів.

Причина у тім, що певні чинники можуть модифікувати реакцію економіки на зниження рівня оподаткування. Згідно з розрахунками західних вчених, за умов підвищення цін мультиплікативне зростання сукупних витрат, яке є наслідком проведення стимулюючої податкової політики, відбувається на дещо меншу величину, ніж та, яка визначається як добуток мультиплікатора чистих податків (доходи від збирання податків мінус трансфертні платежі) на величину їх скорочення. Тобто інфляція зменшує ефективність стимулюючої податкової політики; бюджетний дефіцит.

В принципі, він може посилити позитивний вплив зниження податків на економічні процеси, як зростання державних витрат призводить до збільшення сукупного попиту. Але тільки за певних умов: якщо бюджетний дефіцит не є надмірним, і якщо пріоритети будуть оголошені державні витрати на структурної інвестиційної політики і соціального розвитку. Витрати на інші цілі, в тому числі для соціальної підтримки населення повинна бути зменшена. Держава повинна надавати допомогу тільки пенсіонерам, інвалідам, безробітним і великий. Всі інші верстви населення повинні забезпечувати себе. Необхідно реформувати систему оплати праці відповідно до ринкових принципів, які повинні забезпечити для включення в ринкову вартість робочої сили середніх витрат для предметів продуктів харчування, одягу, утримання житла, дітей, освіти і професійної підготовки, медичного обслуговування (на основою визначення співвідношення платних і безкоштовних медичних послуг) і т.д. відповідно повинні збільшити частку заробітної плати в національному доході і ВВП; Монополізація, економічна і політична нестабільність. За цих умов на зростання сукупного попиту під впливом стимулюючих податкових засобів виробники інвестиційних і споживчих товарів можуть відреагувати не збільшенням обсягів виробництва, а їх скороченням і підвищенням цін.

Можлива неоднакова реакція на послаблення податкового тягара підприємств різних форм власності. Колективні підприємства часто реагують підвищенням різного роду премій, доплат, тобто проїданням прибутків, що залишаються в їх розпорядженні. Приватним підприємствам більш властиве збільшення інвестиційних витрат.

Тому стимулююча податкова політика повинна поєднуватися з демонополізацією економіки, активізацією приватизаційних процесів, а також чітким визначенням і гарантуванням прав власності, що дозволить власникам і менеджерам отримувати прибутки від виробництва та інвестування і зацікавить їх не у проїданні, а в інвестуванні коштів.

Слід зазначити, що податкова система України пройшла певний шлях свого становлення і нині перебуває на етапі вдосконалення. Недосконалість системи оподаткування в Україні визнається багатьма вченими-фінансистами. Так, професор О.Д. Василик зауважує: "Нинішня податкова система виявилася неадекватною до умов перехідної економіки, створила значні податкові навантаження на суб'єктів господарювання, призвела до невиправданого вилучення обігових коштів підприємств, виникнення додаткової потреби в кредитних ресурсах.

Надання надмірної кількості податкових пільг зумовило необґрунтований перерозподіл ВВП, створило неоднакові економічні умови для господарювання. Все це призвело до утворення значного неофіційного сектору економіки, ухилень від оподаткування, затримки податкових надходжень.

Аналіз розвитку теорії та практики застосування податкових методів макроекономічного регулювання дає змогу зробити такі висновки:

- на початку 80-их років у розвинених країн визнали політику «нейтрального податку» і були проведені з метою податкової Реформи зниження податкового тягара і розширення податкової бази з метою стимулювання приватних інвестицій;

- реформи показали, що податкова політика не є вирішальним вплив на економічне зростання. Про це свідчить і спостереження одного із авторів податкової реформи у США Роберта Стейна, яке він підтверджує дослідженнями американського професора Е. Меддісона: "...економічне зростання протягом 25 років після Другої світової війни у більшості країн (США, країнах Західної Європи, Японії) було набагато вищим, ніж за попередні 50 років, коли витрати уряду і податки були відносно меншими";

- обмеженість регулятивних можливостей податкової політики пояснюється множинністю факторів, що впливають на економічне зростання, які часто діють у протилежних напрямках. Це говорить про недопустимість абсолютизації того чи іншого методу впливу на економічну кон'юнктуру;

- зменшення податкового навантаження супроводжується загостренням проблеми державного боргу навіть для таких високорозвинених країн, як США, і тоді виникає необхідність підвищення ставок оподаткування, що в умовах президентсько - парламентської форми організації влади буває проблематичним.

З огляду на досвід податкових реформ в США та інших розвинених країнах можуть запропонувати ці заходи поліпшити податкову систему України:

- основні податкові платежі слід приділяти більшу гнучкість з точки зору диференціації податкових ставок, скорочення пільгового оподаткування податкового узгодження на споживчі податки на доходи фізичних осіб і корпоративних прибутків. Зрозуміло, що податки повинні доповнювати один одного, щоб домогтися рівномірного податкового тягаря, оптимального перерозподілу коштів між різними соціальними групами і територій;

- значні зміни в Україні заслуговує чинний порядок справляння податків на споживання; тут мова йде в першу чергу податку на додану вартість, з яких майже 50% платників податків мають переваги, які деформує пропорції витрат в доходах і може мати негативні соціальні

наслідки. На нашу думку, необхідно диференціювати ставки ПДВ в контексті груп продукції; - Податок на прибуток недостатньо виконує регулюючі функції, підвищити їх ставки повинні бути диференційовані в залежності від розміру отриманих доходів в даний час, це означає, що ступінь диференціації не повинно бути занадто великим;

- з урахуванням світового досвіду повинна бути поліпшена амортизаційна політика в Україні, передбачених законодавством оподаткування податком капіталу дохід від індексації основних засобів і недостатньо диференційованої шкали норм прискореної амортизації для основних засобів третьої групи, застосовуючи спадний коефіцієнт амортизації, спроби узаконити передача в бюджет амортизації - все це сильно відлякує реальні інвестиції;

- також потребує поліпшення ПДФО: моніторингу, проведеного зарубіжних і українських вчених показують, що 70% платників податків відмовляються збільшити свої доходи, якщо гранична ставка оподаткування особистих доходів перевищує 30%, а тому якраз такою вона повинна бути в Україні;

Збільшення державних доходів має бути зроблено не за рахунок збільшення податкового навантаження на економіку, але глибокої лібералізації податкового законодавства, розширення податкової бази, створення сприятливих умов для подальшого розвитку, приватного підприємництва, зниження незаконної торгівлі людьми тінь.

Основні положення, які повинні визначати структуру податкової системи, в даний час система державних витрат на економічні та соціальні цілі, встановлені її законодавством. Без радикальних змін в складі і структурі державних витрат не може реформувати податкову систему. Реальний питання полягає в тому, що сьогодні бюджет практично єдиним джерелом фінансування витрат на соціальне населення і підтримку соціально-культурної сфери. Ці витрати в даний час мають мінімальні стандарти для надання

соціальних товарів і послуг, тому зниження доходів може привести до ряду негативних соціальних наслідків.

Для поліпшення ситуації з доходів бюджету, необхідних для досягнення стабільності податкового законодавства, яке забезпечило б: прийняття податкового законодавства не раніше, ніж через один рік з дня прийняття; ставки незмінності, пільги і податкові правила протягом принаймні трьох років з дати набрання чинності актами законодавства про податки платників податків, які беруть участь в цільових державних інвестиційних програм протягом усього їхнього тривалості.

Ми повинні навчитися свідомо керувати державних доходів і відмовитися від існуючої жорсткої будучи державного регулювання економіки, яка штовхає підприємця в "тінь". Іншими словами, необхідно збалансувати інтереси і бюджет конкретного підприємця. Вона повинна забезпечити гнучкість для надання податкової системи, щоб адаптувати свої зовнішні та внутрішні економічні умови.

Висновки

Фіскальна політика є одним із головних фактором у регулюванні ринкової економіки. Мета фіскальної політики - добитися макроекономічної стабільності та нормального рівня безробіття за рахунок розвитку виробництва за рахунок: зниження податків і збільшення державних інвестицій; зниження інфляції за рахунок збільшення податків і скорочення інвестицій у виробництво.

Використовуючи деякі з методів фіскальної політики залежить від стану, в якому економіка. Коли економічне зростання відбувається при високих темпах сукупного попиту, що загрожує вибух інфляції, в той час як уряд збільшує податкові ставки, обмежити державні витрати. З іншого боку, економічний спад або криза і уповільнення темпів зростання витрат витрати державного бюджету збільшилися. У процесі реформування податкової системи в Україні повинні докорінно змінити ставлення місцевих податків значно підвищує їх соціальну значущість у формуванні місцевих бюджетів.

Але, незважаючи на наявність суттєвих із позиції фіску змін, які планувалося здійснити згідно з Указом Президента України "Про місцеві податки і збори", докорінного реформування системи оподаткування поки що не передбачається. Найсуттєвішими вадами місцевого оподаткування, на нашу думку, є незначна фіскальна роль податків і зборів та відсутність прав у органів місцевого самоврядування запроваджувати на своїй території власні податки і збори. Якнайшвидше усунення вказаних вад сприятиме становленню місцевого самоврядування в Україні, зміцненню його фінансової бази та переведенню місцевого оподаткування на обслуговування органами Державного казначейства.

Міжнародний і вітчизняний досвід показує, що немає і не може бути податкової політики, яка задовольняла б усіх платників податків і держави в цілому в той час.

Тому держава, розглядаючи фіскальну функцію податків, повинна враховувати також, що на величину податкових надходжень впливає і таке явище, як ухилення від сплати податків.

Це не традиція сплати податків в Україні даватиметься відчувати протягом довгого часу, і це одна з причин того, що прогресивне податкове законодавство в Україні дає менший ефект, ніж в тих же самих розвинених європейських країнах.

Практика показує, що неможливо побудувати ефективну податкову систему, не утворюючи платника податків як частина податкової системи як соціального інституту. Нам необхідно провести всебічну організаційну і просвітницьку роботу з платниками податків врегулювати і поліпшити інформаційні потоки між платниками податків і державним контролем над їх оплатою, а також брати до уваги соціально-культурні та психологічні особливості громадян, сформовані традиції в процесі прийняття рішень в області оподаткування. Проте готовність платити податки у демократичних суспільствах вища саме тому, що платник має достатньо інформації для того, щоб бачити напромі використання бюджетних коштів. Тоді він може порівняти суму своїх сплат до бюджету із вигодами, які отримує він або оточуючі його. Тільки так платник податку оцінює ефективність податків. Таким чином, створення податкової політики, вдосконалення податкового законодавства повинні дотримуватися принципу соціальної справедливості. Між розміру податку та суми повернення раніше сплачених податків існує взаємозв'язок. До того ж, підвищення рівня оподаткування в країні призводить до абсолютного збільшення розміру трансфертних платежів з бюджету. Але темпи зростання фінансованих з бюджету суспільних благ за темпами зростання податків.

Підведення підсумків цю тему, відзначимо, що реальна соціальна та економічна життя всі принципи взаємопов'язані, взаємозалежні і не можуть

існувати в ізоляції. Мінімальна комбінація забезпечує ефективні податкові відносини між платниками податків і державою.

Список використаної літератури:

1. Конституція України. Затверджена ВРУ 28.06.96// Відомості ВРУ.– 1996-№30.
2. Закон України “ Про Державний бюджет України на 2012 рік” // Галицькі контракти. - 2012. - № 26.
3. Закон України “ Про Державний бюджет України на 2013 рік” // Урядовий кур’єр. - 2013. - № 22
4. Закон України « Про Державний бюджет України на 2014 рік ». /Урядовий кур’єр /- від 09.01.14., №4.
5. Закон України « Про Державний бюджет України на 2015 рік » //Фінанси України, №2, 2015.
6. Закон України «Про Державний бюджет України на 2016 рік » //Фінанси України, №5, 2016.
7. Алісов Є.О., Воронова Л.К. Фінансове право.- Видання друге, виправлене та доповнене – Х.: Фірма „Консум”, 2015. – 496с.
8. Вишневецький Юрій. Сто п’ять мільярдів прихованого дефіциту/ Коментарі. 15 грудня 2015 року. – с.19
9. Базилевич В. Д. Баластрик Л. О. Державні фінанси. Навчальний посібник / За заг. ред. Базилевича В. Д.- К.: Атіка, 2002.- 368 с.
10. Бюджетний кодекс України 2010 року.- К.: Атака, 2011.
11. Бюджетний кодекс України: закон, засади, коментар / За редакцією О. В. Турчинова і Ц. Г. Огня. - К.: Парламентське вид-во, 2012. - 320 с.
12. Василик О.Д. Павлюк К.В. Державні фінанси України: Підручник. – К.: Центр навчальної літератури, 2013. - 608с..
13. Василик О.Д.Теорія фінансів. Підручник. – К.:НІОС. – 2001. – 416с.
14. Довідник по Борщівському району . – Борщів, „Захід”, 2015. – 72с.

15. Иванова Наталья. В следующем году отечественный ВВП побьет все прежние достижения. Нароботаем на триллион.// Деловая столица. Экономика, 21.07.2015. - №29/375. – с.3.

16. Пасічник Ю.В. Бюджетна система: Навчальний посібник. – Черкаси: Відлуння. – 2009. – 376 с.

17. Стоян В.І.Управління фінансами: вітчизняні реалії та світовий досвід: Навчальний посібник. — Тернопіль: ТАНГ Інститут фінансів, 2002.

18. Щербина Юрій. Пилятимуть тихо//Коментарі: спеціальна тема, 14 січня 2016 року. - №1-2. – с.14-15.